

Inleiding

De Evolution Visie verspreidt zich snel in Nederland maar ook daarbuiten en daarmee de vraag om anderstalige informatie.

Het probleem heeft zich vanzelf opgelost. Willem de Ridder nodigde mij in 1998 uit om samen een interview te doen voor Amerikaanse vrienden. Zonder voorafgaand overleg werden de microfoons aangezet en kwam spontaan volgend interview tot stand. Recht vanuit het hart op de tape. Wat volgt is een integrale transcriptie en vertaling door Frans van Rossum.

Elk mens beschikt over een regelend systeem dat ontworpen is op welslagen in wat je onderneemt. Valse overtuigingen, ziekten, conflicten, schokkende ervaringen enzovoort kunnen dat systeem ontregelen en zelfs geheel of gedeeltelijk blokkeren met allerlei nare gevolgen. Alfons Ven® Remedies brengen dat systeem terug in orde en balans. Daardoor ga je automatisch beter functioneren en lukt alles beter. Een verder effect is dat allerlei kwalen verdwijnen en dat is mooi meegenomen maar geen doel op zich. Het doel is deze visie wereldwijd te verspreiden zodat steeds meer mensen zich hun oorsprong gaan herinneren en leven wordt als goud!

Alfons Ven

Het gesprek :

Willem de Ridder: Eén van de merkwaardigste dingen die een radio-talkhost kan meemaken is een gesprek voeren met iemand die beweert dat jij, de interviewer, geen buitenstaander bent die moet zorgen dat zo'n lijdend voorwerp binnenste buiten gekeerd wordt.

De meeste journalisten gedragen zich als buitenstaanders die hun gesprekspartner kritisch benaderen en zelfs zullen proberen hem op leugens of tegenspraken te betrappen. Dat is hun vak. Het laatste wat zo'n journalist zal doen is op een persoonlijke manier bij het gesprek betrokken raken. Dat is veel te gevaarlijk.

En daar zat ik dan, in gesprek met een Belgische ingenieur. Hij vertelde me dat hij een bepaalde kennis verworven had. Ik was sprakeloos. Hij vertelde dat mijn lichaam over een regelinrichting beschikt, een systeem dat garandeert dat ik perfect functioneer, dat ervoor zorgt dat ik Willem de Ridder ben, en niet zomaar een dier of een plant. Een soort computer, een instructie-systeem. Dat klonk fantastisch, maar ik begreep er niets van. Ik zei: "Je beweert dus dat je deze regelinrichting instructies kunt geven die mijn hele karakter veranderen, of tenminste dat het weer kan terugkeren tot de oorspronkelijke vorm voordat mijn ouders eraan begonnen te knoeien." "Inderdaad," zei hij. "Als je karakter

negatief verandert dan waarschuwt dat systeem je middels verschijnselen die we ziektes noemen.

En ik beweer dat als je karakter z'n oorspronkelijke staat terugkrijgt, ook ziektes kunnen verdwijnen." Ik moest lachen. Ik geloofde er niets van en dacht: ik zal je krijgen.

Vanaf m'n tweede heb ik astma gehad. Dat is nogal heavy. Als je een aanval krijgt adem je als iemand die aan de galg hangt. Je kunt nauwelijks lucht krijgen. Je kunt niet liggen, je zit maar en je hele aandacht

is bij het ademen. Je wordt er doodmoe van. Je kunt niet bewegen, je kunt niet eens denken. Je bent maar met één ding bezig: overleven. Ik zei: "Jij beweert dat je astma kunt doen verdwijnen, terwijl geen dokter durft te beweren er iets aan te kunnen doen?" Hij zei: "Gegarandeerd." Ik zei: "Okay, dat moeten we dan maar eens proberen. We zijn op de radio en er luisteren heel veel mensen. Waarom probeer je het niet op mij uit? Als ik beter word weet iedereen het en komt er veel belangstelling."

Hij had me al verteld dat het de eerste keer was dat hij hierover op de radio praatte. En ja hoor. Ik kreeg kleine witte korreltjes.

Ik nam ze in, één per dag, 28 dagen lang. Dat is nu twee jaar geleden en ik heb sindsdien geen enkele aanval meer gehad. Ik kan zelfs de trap oprennen, en op de fiets ben ik sneller dan veel andere mensen. En ik moet toegeven dat ook mijn karakter veranderd is. En twee jaar later staat de telefoon bij hem thuis niet stil.

En nu ben ik nieuwsgierig hoe hij aan deze kennis gekomen is, want je moet weten dat hij geen dokter is.

Zijn naam is Alfons Ven. Hij woont dus in België, ergens in de Ardennen, ver van de bewoonde wereld. Maar nu zit hij naast me.

Alfons welkom.!

Alfons Ven: Goed hier bij je te mogen zitten, Willem.

Willem: Ik heb dit ongelofelijke wonder al vaak verteld, en ik heb gemerkt dat veel mensen contact met je hebben opgenomen. En alles wat ze doen is je opbellen. Je hoeft ze niet eens te zien. Je luistert naar ze. Je praat met ze. Aan de hand van hun verhaal stel je een 28-dagenkuur samen. Dat is alles. Je stuurt ze op en dan begint het. Vertel eens hoe je hiertoe gekomen bent, want eigenlijk ben je ingenieur.

Alfons: Inderdaad, een ingenieur in regeltechnieken. Ik hield me bezig met het automatiseren van processen in raffinaderijen en allerlei andere fabrieken. Ik ontwierp regelsystemen en zette ze in werking. En toen ik er één in werking stelde werd ik geëlektrocuteerd.

Willem: Geëlektrocuteerd?

Alfons: Ja. Mijn leven werd volkomen veranderd. Eerst dacht ik dat het niet zo erg was. Ik had geen brandwonden, maar er was wel 380 volt door mijn hart en mijn hersenen gegaan. Eerst was ik natuurlijk verward, maar ik voelde er verder niet zoveel van. De volgende dag

begon ik me raar te voelen. Ik kon niet precies zeggen wat ik voelde, maar ik voelde me vreemd. En naarmate dat erger werd, werd ik steeds vreemder voor mezelf. Ik werd een vreemdeling voor mezelf.

Als ingenieur weet je niets van psychologie en dat soort dingen, dus ik wist niet wat er aan de hand was.

Ik wist alleen dat ik niet meer functioneerde zoals tevoren. Als je fabrieken in werking stelt moet je in uitstekende vorm zijn. Het is zwaar werk. Je moet torens beklimmen, je moet bouwen, plannen maken, materialen bestellen, installeren, enzovoort, enzovoort. En ik functioneerde almaar slechter. Ik durfde niet meer naar boven te klimmen, ik durfde geen auto meer te rijden. En ik zei tegen mezelf: dit moet ophouden. Ik ging naar een psycholoog en vandaar naar een psychiater en voor ik het wist lag ik in het ziekenhuis. Daar gaven ze me spuitjes en ik raakte praktisch buiten kennis.

Willem: Je werkte aan een nieuwe fabriek. Iemand draaide de hoofdschakelaar om en je werd geëlectrocuteerd. Je ging niet dood, je had geen brandwonden...

Alfons: De eerste dagen slikte ik wat aspirientjes en dacht ik dat het wel over zou gaan. Maar ik voelde me steeds vervelender. Ik ging kalmerende middelen gebruiken in de hoop dat het daarmee over zou gaan. Toen begon ik aan drugs, en tenslotte kwam ik bij een psychiater terecht. Dat is nu allemaal 30 jaar geleden.

In België waren psychiaters toen vooral neurologen; artsen die vooral klinisch behandelden. En zonder enig commentaar kreeg ik een spuitje en raakte ik buiten kennis. Ik viel in slaap. Maar de dokter had me niet onderzocht. En ik bleek een hartprobleem te hebben, een probleem met de hartslag. Daar had ik nooit iets van geweten. Maar terwijl ik sliep werd die conditie erger. Die dokter kwam me niet bezoeken en vragen hoe ik het maakte. Zodra ik maar een beetje bij kennis kwam kreeg ik weer een spuitje. Ik kon me dus niet verweren, niet reageren, niet zeggen hoe rot ik me voelde en dat ik doodging. Ik was machteloos.

Acht dagen lang kwam hij niet bij m'n bed. Aan het eind van die week was ik echt klaar om

te sterven. Maar tussen de spuitjes door kon ik m'n vrouw een seintje geven dat ze me uit het ziekenhuis moest krijgen. Zij zat bij m'n bed en ik zei dat het helemaal fout ging en dat ik naar huis moest. De dokter zei dat ik niet eens een kilometer vervoerd kon worden...

Willem: ... want je zou doodgaan.

Alfons: Ja. Maar ik bleef m'n vrouw duidelijk maken dat ik daar weg moest, want als ik moest sterven dan in ieder geval thuis en niet in dat ziekenhuis dat zo'n vreselijke nachtmerrie was. Maar de dokter bleef weigeren. "Hij overleeft dat niet," zei hij maar. En ik maar volhouden dat ik weg moest. Ten slotte mocht ik weg. De dokter zei dat ik onderweg in de auto zou sterven. We woonden niet ver van het ziekenhuis en ik kwam levend thuis. Ik had ervaringen van buiten je lichaam treden. Ik

zag mijzelf daar liggen, ik zag het ziekenhuispersoneel, en ik ging een lichttunnel in. Ik had wat men tegenwoordig een Bijna-Dood-Ervaring noemt. Niemand praatte daar dertig jaar geleden over. Ik dacht dus dat ik de enige was die zoiets had meegemaakt. Ik had geen enkel medicijn mee naar huis genomen. We hadden zoiets van: zo zal het voortaan zijn. Ik hallucineerde en had waanbeelden. Ik zag mijzelf in een oorlog, ik zag mijzelf reizen door de ruimte.

Willem: Dus je vond jezelf praktisch stervend in het heelaal.

Alfons: Het was zo verschrikkelijk dat ik dacht: laat mij maar gaan. Sterven is beter dan leven, want dit is geen manier van leven.

Willem: Je gaf het op.

Alfons: Ik gaf het op. Ik wilde dood. Maar dan begint de herinnering te werken. Ik zag mijn vrouw en kinderen, en ik wist dat ik voor hen wilde blijven leven. Het werd een strijd op leven en dood, en ik stond op het randje. Het was erop of eronder. Maar het zien van dit soort dingen, dit spel met de verlichting, wist mijn belangstelling weer tot leven te brengen en ik wilde beter worden om voor mijn vrouw en kinderen te zorgen. En zo bleef ik in leven.

Willem: Had je medicijnen?

Alfons: Eerst dus niet. Maar toen zei ik: als ik niets neem ga ik zeker dood en dan is het allemaal over. En toen het leven stukje bij beetje terugkwam moest ik medicijnen nemen tegen hallucinaties en waanbeelden. Ik moest weer terug naar de aarde. Onze huisarts, die ook een goede vriend was, begon me heel voorzichtig te behandelen met grote doses medicijnen. En hij zorgde dat ik het allemaal overleefde. Jaren later bekende hij me dat hij, toen hij aan de behandeling begon, er zeker van was dat ik zou sterven. Beroepsmatig gezien deed hij z'n werk dus heel professioneel. Hoe dan ook. Ik overleefde het. Maar het had m'n leven veranderd. Ik had geen werk meer. Ik kon niet meer werken. Ik wist niet veel van m'n eigen bestaan af. De vervreemding kwam diep uit mijzelf. Ik vond mijzelf een vreemdeling. Ik was m'n identiteit vrijwel helemaal kwijt.

Willem: Je voelde je een soort groente.

Alfons: Bijna wel. Het leek er veel op, maar niet helemaal. En al de zware middelen die in me gepompt werden maakten een soort zombie van me.

Willem: Iemand die bestaat maar ook niet bestaat.

Alfons: Dat ging zo jaren en jaren door. Spuitjes, leven en niet leven. Angst en vrees, beelden, waanvoorstellingen. Op een dag vertelde een dame me dat ze een hele goede homeopaat kende. Ook dat was 30 jaar geleden nieuw. Niemand die erover sprak of er veel van wist, of in ieder geval maar weinigen. Ik woonde in Antwerpen en daar werkte een homeopaat met ellenlange wachtlijsten. Maar de dame kende ook de voorzitter van de homeopaten, die bovendien heel goed was. Hij was gepensioneerd maar zij dacht dat hij me in ieder geval wel een beetje

zou kunnen helpen om beter te worden. Ik probeerde met hem in contact te komen maar zoals ik zei: hij was gepensioneerd. Ik kon hem niet bereiken. Zijn assistente bleef maar zeggen: geen afspraak, geen afspraak. Ik bleef bellen. En toen die assistente er op een dag niet was nam zijn vrouw de telefoon op, en zij maakte meteen een afspraak voor me. "Ik vind het een heel treurig verhaal," zei ze, "en natuurlijk wil ik u een kans geven, ook al is mijn man gepensioneerd. Zoveel ellende."
Willem: En niemand anders kon je helpen.

Alfons: Nee. Ik probeerde alles. Want als ingenieur en wetenschapper geloofde ik in de wetenschap en in de gewone geneeskunde. Die mensen weten het het best, zij weten wat ze doen. Ik had er dus niet veel vertrouwen in toen ik naar die homeopaat ging. Ik wist dat het niet veel kon uithalen want die medicijnen zijn zo verdund. Er zit bijna niks in. Dat wist ik allemaal. Maar ik ging en de man was heel eerlijk. Hij onderzocht me grondig en zei toen: "Ik kan u ook niet helpen. Uw probleem kan ik niet aan, maar mijn medicijnen kunnen u misschien een klein beetje beter doen voelen." En dat deed hij. Hij gaf mij preparaten en ik werd een heel klein beetje beter. Maar als je helemaal op het dieptepunt zit, betekent een klein beetje al heel veel.

Willem: Zeker.

Alfons: Ja toch? Ik voelde me dus iets beter, maar hij bleef zeggen dat hij me niet kon genezen, dat hij me niet echt kon helpen. Ik was al dankbaar voor wat hij deed. Toen zei hij: "U bent een intelligent mens, en u leeft nog. Er is nog iets anders dat u misschien kan helpen. Het is zoiets als psychiatrische homeopathie, maar niemand weet er het fijne van." Ook dat was iets heel nieuws toen, 30 jaar geleden. Er waren twee Franse doktoren geweest die in Lyon met psychiatrische homeopathie geëxperimenteerd hadden. Vader en zoon. Ze hadden een kleine kliniek gehad waar ze dit soort gevallen behandelden, en ook drugsverslaafden. Ze hadden er succes mee gehad. Maar alles wat ze hadden nagelaten was een manuscript. Hij vertelde me dat ik dat soort homeopathie nodig had. Dat manuscript moest ik zien te vinden en op mijzelf uitproberen. Maar ik kon niet reizen. Alles was me teveel. Ik had fobieën, angst om te reizen. Het leek dus niet voor mij bestemd. Maar ik bleef bij vrienden aandringen om mij te helpen, en tenslotte kreeg ik dat manuscript in handen. Ik ging het lezen, ik probeerde dingen uit, en boekte weer een beetje vooruitgang.

Willem: Je begon het dus te gebruiken.

Alfons: Ik begon het te gebruiken zoals de recepten voorschreven. Omdat ik zelf niet kon, gingen anderen voor me met de recepten naar de apotheek om medicijnen te laten maken. En weer boekte ik een beetje vooruitgang waarvoor ik heel dankbaar was. Het was niet wat ik ervan verwachtte, maar het was beter dan niets. Je moet niet vergeten dat ik homeopathie toen eigenlijk nog steeds afwees. Ik was een wetenschapper,

en in homeopathie moest ik geloven. Ik was niet overtuigd maar ik zag wel wat resultaten. En toen mijn kinderen ziek werden gaf ik hun homeopathische middelen. En ze werden beter. En voor ik het wist begonnen mensen mij te raadplegen want ze hadden over mij gehoord en zagen dat ik stapje voor stapje vooruitging. Ze hoorden wat ik allemaal gebruikte en dachten: als het bij hem werkt, waarom dan niet bij mij. Zo had ik in Antwerpen al gauw een therapeutisch centrum. We noemden het een soort biologisch centrum, met een gewone dokter die homeopathische geneesmiddelen voorschreef.

Willem: Want jij was natuurlijk geen dokter.

Alfons: Nee. De dokter deed het klinische werk. Hij onderzocht demensen. Want ik had geleerd dat als je mensen niet onderzoekt, als je hen niet echt professioneel benadert dan gaat het vroeg of laat mis. Hij deed dus de klinische kant. En met een goede diagnose zorgde ik dan voor de homeopathische recepten. Dat was een hele mooie samenwerking. We hadden veel succes. Maar zelf werd Alfons niet veel beter. M'n leven was wel wat beter omdat ik erkenning kreeg van mensen die ik hielp, maar ik voelde mezelf niet echt gezond.

Willem: Zelf was je ziek, maar je hielp andere mensen.

Alfons: Ik hielp hoe langer hoe meer mensen.

Willem: En de resultaten waren ongeloofelijk.

Alfons: De resultaten waren heel goed, opmerkelijk zelfs. We behandelden psychologische gevallen en dergelijke. Ik las al veel boeken, en mijn methode heette "direct counseling".

Willem: "Direct counseling"?

Alfons: Inderdaad. Dat wil zeggen: Je praat en het is alsof je door een buis gaat en binnen een paar minuten de wortel van het probleem bereikt. Je draait er niet omheen maar je zegt: "dit is je probleem". En daarmee snij je de rest de pas af. Dat is wat je noemt "direct counseling". Er zijn dan maar twee mogelijkheden: je kunt zeggen: u bent zus en zo, of de mensen echt helpen. Bijna onmiddellijk. Met "direct counseling" kun je dingen verhelpen waar een psychiater in nog geen dertig jaar succes heeft. Je raakt de kern van het probleem en dan kun je niet meer terug.

Willem: Want zodra het onderkend wordt...

Alfons: ... is het genezingsproces voor 80 procent gedaan. Want de patiënt weet dan wat het probleem is.

Willem: En als het niet onderkend wordt, wordt het erger...

Alfons: Dat gebeurt niet gauw, maar het hangt af van degene die de counseling verricht. En als iemand niet tot de kern doordringt moet hij waarschijnlijk terugkomen. Lukt het na twee of drie keer nog niet dan heeft terugkomen geen zin, dan kan ik niet helpen. De persoon wil dan bijvoorbeeld met zijn probleem niet voor de draad komen. In elk geval, het werkte heel goed. En ik kreeg nog assistentie van doktoren en anderen die bereid waren te helpen.

Willem: Je was dus een zieke dokter die anderen hielp.

Alfons: Ja, een zieke man die anderen genas. En die zichzelf niet goed kon helpen. Ik kreeg mezelf wel een beetje onder controle, want toen ik dat centrum had nam ik geen gewone geneesmiddelen in maar homeopathische. Die waren veel goedaardiger en veroorzaakten vrijwel geen nevenwerkingen. In dat opzicht boekte ik dus vooruitgang, maar wat betreft mijn identiteit en de kwaliteit van het leven weinig. Ik kon mijn eigenlijke probleem niet tot op de kern bereiken.

Willem: Je karakter was van slag, zou je kunnen zeggen.

Alfons: Ja.

Willem: Je was je identiteit kwijt.

Alfons: Bijna. Ik was het niet kwijt maar zat er te ver vanaf. Ik voelde me een vreemdeling.

Willem: Je kon je van je identiteit geen voorstelling maken.

Alfons: Nee. Het was verschrikkelijk. Als iemand me toen had gezegd: ik breek je armen en benen en binnen acht weken ben je genezen en gezond en zijn je problemen over, dan had ik zonder aarzelen geantwoord: "Ga je gang. Breek ze!" Want dan was ik er met acht weken vanaf geweest. En nu had ik het gevoel dat het altijd zo zou blijven, dat het nooit meer zou opklaren. Maar toen, op een dag, kwam er een echtpaar bij me en zei: "We komen voor onze zoon." De jongen was zes jaar en twee psychiaters hadden hem 'bezeten' verklaard.

Willem: Psychiaters? Bezeten? Door wat? De duivel?

Alfons: "Bezeten" impliceert automatisch "door de duivel".

Willem: Psychiaters?

Alfons: Ja. Ik vroeg mijn compagnon, de dokter, om dat verhaal te verifiëren. Ik geloofde er niets van. In deze tijd geloof ik zulke verhalen niet. Ik wilde weten wat er aan de hand was. De psychiaters bevestigden het. Zij waren verbonden aan de Katholieke Universiteit en overeenkomstig de leer dat de mens uit geest, ziel en lichaam bestaat gingen zij er vanuit dat de ziel hun werkterrein was, maar de geest het werkterrein van een priester, of van een dominee of zo. En zij zochten een priester omdat de jongen bezeten was. Ik vroeg de ouders om hun zoon bij me te brengen. En inderdaad! De jongen klom de gordijnen in, scheurde dingen kapot, brak dingen. Op een zeker moment stond hij voor me. De ogen opengesperd, de pupillen star. Ik haalde een schijnwerpertje uit m'n bureaula en scheen in z'n ogen. Er gebeurde niets. De pupillen bleven wijd open. Licht had geen enkel effect.

Willem: Griezellig!

Alfons: Ik had kunnen denken dat de duivel me aanstaarde. Ik had kippenvel. Het was schrikjagend. Ik zei de ouders hun zoon weer mee naar huis te nemen. Ik moest erover nadenken. Het was een nieuwe ervaring. Ik was zoiets nog niet eerder tegengekomen. Ik kende een priester die door de katholieke kerk officieel tot duivel uitdrijver was aangesteld.

Willem: Heeft de kerk officiële duivel uitdrijvers?

Alfons: Ja. Elke priester heeft een wijding ontvangen om duivels uit te drijven, maar omdat het zoiets speciaals is wordt het feitelijk overgelaten aan de specialisten die door Rome zijn aangesteld.

Willem: Heeft elk katholiek land dus officiële exorcisten?

Alfons: Een paar. Ze hebben niet alleen een graad in theologie maar ook in psychologie. Ze zijn het neusje van de zalm. Dat weet ik nu, maar destijds wist ik er niets van. Ze weten alles over esoterie. In Rome zijn er fantastische bibliotheken waar je alles kunt vinden op het gebied van geestelijke en esoterische zaken. Die mensen worden werkelijk heel goed opgeleid. Ik zocht deze priester op en vertelde hem over de jongen. Hij vroeg mij wat ik ging doen. Ik vertelde hem over de psychiatrische homeopathie in mijn centrum. Dat vond hij heel interessant. Hij bleef luisteren maar zei zelf niets over bezetenheid. Ik zei: "We praten nu al urenlang. U weet alles over mij, en ik weet nog niet hoe u bezetenheid ziet." Hij zei: "Dat gaat u ook niets aan. Daar praten wij niet over. Dat is taboe." "Maar waarom liet u mij dan komen om met u te praten?" vroeg ik. "Omdat ik u wilde uithoren." "Heel aardig hoor, heel aardig. Een lange reis. Ik ga terug." "Nee," zei hij, "laten we een afspraak maken. Als u die jongen niet kunt kalmeren of genezen...hoe lang gaat dat duren?" "Twee weken," zei ik. "Het werkt of het werkt niet." "Goed," zei hij, "U belt me over twee weken. Als het niet heeft gewerkt kom ik en doe ik het op mijn manier. Dan verlos ik hem op mijn manier." "Afgesproken," zei ik. Ik ging terug, vertelde de ouders dat ik onderzoek had verricht en dat er twee mogelijkheden waren: mijn homeopathische psychiatrie, of de duiveluitdrijver. Het waren katholieke mensen en ik vertelde dat de exorcist het kon doen, maar dat ik het liever eerst zelf wilde proberen. Zij hadden de keus en zij kozen eerst voor mij. Ik gaf de jongen homeopathische preparaten, hij kon naar huis gaan en moest een week later terugkomen. Je moet weten dat de jongen niet alleen gek deed in mijn kantoor. Thuis wilde hij geen seconde alleen gelaten worden, op de wc niet, in bed niet. En als ze hem een tel alleen lieten werd hij diabolisch. Hij sloeg alles kort en klein. Verschrikkelijk. 's Nachts sliep hij niet, behalve in de auto op de achterbank. Vader of moeder moesten om beurten de hele nacht rondrijden om de jongen acht uur slaap te geven. Dat was de enige manier. Ze moesten stoplichten vermijden want anders werd hij wakker en brak hij de tent af. Je begrijpt de terreur waaronder dit echtpaar 24 uur per dag leefde. Terreur. De jongen wilde dus ook met mij niet alleen gelaten worden. Maar toen hij een week later terugkwam zei hij: "Ik wil alleen zijn met meneer Ven." Dat was al een verandering.

Willem: Een enorme verandering mag je wel zeggen.

Alfons: Ik vroeg de ouders m'n kantoor te verlaten. Toen ging de jongen voor me staan en begon te huilen: "Ik moet u iets vertellen. Het gaat over dat reusachtige monster." "Wat voor monster?" "Het monster

op het boek." "Waar is dat boek?"

Willem: Hij zag dus een groot monster.

Alfons: Een groot monster, een verschrikkelijk monster dat hem probeerde te verslinden en allerlei vreselijke dingen met hem wilde doen. "Dat is wat ik zie," zei hij, "en waar ik zo bang van ben." Om de een of andere reden had hij dat nooit tegen psychologen en psychiaters kunnen zeggen. Hij had het voor zich gehouden. En nu kwam het eruit, en daarmee was hij feitelijk al verlost. "Wanneer zag je dat monster voor het eerst?" "In het winkelcentrum. Ik was met m'n moeder boodschappen doen, en ik was twee of drie jaar." Z'n moeder had hem in het wagentje voor een boekenstalletje geparkeerd, en daar had hij op een boekomslag dat monster gezien. Dat had in hem die enorme angst geprogrammeerd waar hij niet overheen kon komen. Om de angst helemaal weg te nemen zei ik tegen de moeder dat ze terug moest naar het winkelcentrum en datzelfde boekenstalletje, en haar zoon een heel mooi, echt mooi boek moest geven. Dat gebeurde. Een week later ging hij weer naar school. Maar dat is niet het eind van het verhaal. De priester was ik intussen helemaal vergeten. Het was een hoge piet die op een flink voetstuk stond. Ik vergat hem te bellen want het was heel druk in het centrum. De jongen was in orde, en daarmee was voor mij de kous af. Maar de priester belde mij. "Hoe gaat het met de jongen?" "Goed. Hij is weer naar school." "Onmogelijk," zei hij. "Hoezo onmogelijk?" vroeg ik.

"Met alles wat u me vertelde kan dat niet mogelijk zijn," zei hij. "Ik kreeg heel duidelijk het beeld van een bezetene. Hoe kan hij met die kleine preparaten terug op school zijn? Kan ik nu bij u komen en daar met u over praten?" Hij kwam en opnieuw praatten we over mijn werkwijze en niet de zijne.

Willem: Hij vertelde weer niets.

Alfons: Nee. Maar hij zei: "Ik denk dat u toch iets toevoegt aan het verstrekken van medicijnen. Zonder dat u het weet verricht u werk op geestelijk niveau." Ik zei: "Laten we dat dan maar uitproberen." Hij zei: "Ik breng iemand die u moet proberen te helpen, of te verlossen." "Okay," zei ik. "Mijn centrum staat voor iedereen open." Hij kwam met een vrouw, iemand die al tientallen jaren in de ban van het een of ander leefde. Ik deed m'n werk en zij werd helemaal beter. En toen kwam hij met twee mensen, en met vier, en met tien. Het hield niet meer op. En tenslotte zei hij: "Alfons, ik wil je in de wereld van de geest invoeren."

Willem: Een katholiek priester.

Alfons: Ja. Ik zei: "Waarom mij? Ik ben niet katholiek. Ik denk heel vrij over het leven. Waarom mij?" Hij zei: "Je bent het je niet bewust, maar je hebt hele natuurlijke gaven. Ik wil je alles leren wat ik weet." Ik dacht er over na en zei niet nee. Toen zei hij: "Ga naar huis en sluit je centrum." Hij verlangde dus nogal veel. Hij zei: "Je hebt gaven. Gaven ontvang je voor niets en je moet ze voor niets uitdelen. Ik stuur mensen

naar je toe en je zult een ambt bedienen." Zoiets. En dat gebeurde. De dokters met wie ik in het centrum werkte waren natuurlijk niet erg gelukkig. Die zeiden: "Alfons, het gaat toch uitstekend? En nu ga je iets anders doen." Maar ik zei: "Als het waar is wat de priester zegt, namelijk dat ik werk op een geestelijk niveau zoals hij dat niet kan, waarom zou ik dat dan niet doen? Beter is tenslotte beter." En ik dacht: "Vermoedelijk liggen mijn eigen problemen op het geestelijk niveau. Wie weet. Als ik daar veel van weet kan ik mijzelf wat verder helpen. Of ik kan ten minste zeggen dat het helemaal niet hielp. Maar het bewustzijn van de geestelijke wereld en alles wat daarmee te maken had hielp me geen stap verder.

Willem: Hoe werkte je met hem? Reiske je met hem mee?

Alfons: Hij nodigde me uit. Hij stuurde mensen naar me toe, we reisden door Vlaanderen en kwamen allerlei situaties tegen. Dingen als Poltergeist- uitingen, allerlei vormen van bezetenheid, obsessies en kwelling. Allerlei dingen kwamen we tegen, altijd dramatische dingen. Nooit iets eenvoudigs, altijd iets van uitersten. En keer op keer gebeurde hetzelfde. Gevallen die hij niet kon helpen nam ik onder m'n hoede en werden bijna automatisch opgelost.

Willem: Maar hij kon mensen toch ook wel helpen?

Alfons: Ja. Ik zag hem dingen doen als handenoplegging, bidden, en mensen verlossen die in zijn godsdienst geloofden. Ze veranderden, maar na verloop van tijd kwam het weer terug.

Willem: De verandering was dus niet blijvend.

Alfons: Meestal was het heel tijdelijk. Hij hielp mensen bijvoorbeeld van verdovende middelen af, en als hij drie maanden later terugkwam waren ze er weer aan. Of ze zeiden dat ze een wezen in huis hadden, en dat dreef hij dan uit met zijn rituelen. Dan waren ze verdwenen. Maar na enige tijd was het erger. En dan zei hij: "Met u gaat het anders. Ze verdwijnen zonder rituelen en komen niet meer terug." Hij wist dus heel goed dat dit iets speciaals was. Het was iets nieuws voor hem. Maar zoals we op z'n Vlaams zeggen: "Je loopt niet in een zak." Het bleef niet verborgen. Hij werd op z'n vingers getikt door de kardinaal, de hoogste katholieke autoriteit in het land. Hij mocht zich niet meer met mij inlaten, want ik profileerde mij niet als katholiek. Ik was een soort ketter. Maar ze waren natuurlijk bang van me, ze waren onwillig omdat ik dingen deed die zij niet konden. Het was niet goed voor hun zaak.

Willem: Natuurlijk. Jij werd dus uit de kerk verdreven.

Alfons: Ja. De kardinaal schreef de bisschoppen een brief met de mededeling dat ik een ketter was met wie zij niets te maken mochten hebben en wiens hulp ze niet mochten inroepen. Maar dat mocht ik niet weten, dat ik in de ban was. Dat was in het geheim gebeurd. Ze wilden me kwijt. Ik was een lastpost want ik bracht mensen niet tot het christendom of katholicisme.

Willem: Je hielp ze alleen maar.

Alfons: Ja. Ik hielp ze, of verlost ze. Zomaar, en bijna automatisch. Ik kon dus wel begrijpen dat ik hun autoriteit ondermijnde, althans dat ze dat voelden aankomen. De priester kreeg strenge orders het contact met mij te verbreken. En daar scheidden zich onze wegen.

Willem: En toen had je je eigen centrum niet meer...

Alfons: ... en ik voelde mezelf nog steeds niet goed. Ik was de grote homeopaat van Antwerpen. Iedereen kende me. Ik maakte mensen beter, ik dreef duivels uit. Ik was vanalles, maar zelf had ik er geen baat bij. Ik voelde me niet goed. Het was heel bevredigend om mensen te helpen maar zelf had ik astma en allergieën. Ik had hartproblemen, identiteitsproblemen. Natuurlijk, door bezig te zijn met al die geestelijke dingen en met homeopathie werd ik me langzaam bewust hoe dingen samenhangen en samenkomen. Hoe alles samenvalt.

En terwijl ik dat allemaal praktiseerde kwam er een man bij me die ook over mij gehoord had. Zijn naam was Jan. Jan had een spiritueel probleem. Hij was lid van de Rozenkruisers. Hij zei: "Alfons, ik ben ingewijd op het hoogste niveau maar er rust geen zegen op. Ik ga er aan kapot. Het heeft m'n vrouw en kinderen verdreven, het brengt alleen maar ellende en ik wil er onderuit." Ik zei: "Ik ken andere Rozenkruisers die dergelijke problemen niet hebben." "Dat heeft allemaal met de initiatie te maken," zei hij. "Kun je me helpen?"

"Laten we het proberen," zei ik. Twee, drie maanden later was hij – om het zo te zeggen – "geherprogrammeerd" van zijn valse overtuigingen en leidde hij weer een normaal leven. Ik had nooit gevraagd wat zijn vak was. Ik kende alleen zijn voornaam, Jan. En Jan vroeg me: "Kan ik iets terugdoen?" "Wat ben je," vroeg ik met mijn pragmatische ingenieursverstand, "wat kun je doen?" "Wat wil je van me," was zijn wedervraag. "Wel," zei ik, "ik heb homeopathische talenten, en ik voorzie in geestelijke hulpverlening. Maar het punt is dat ik zelf niet beter word." En toen ging het door me heen: "Als ik mijzelf zou kunnen besturen zouden de dingen beter gaan. Want als ik zeg dat ik niet helemaal mezelf ben, bedoel ik natuurlijk dat ik mezelf niet onder controle heb. Dat is hetzelfde." Ik zei tegen Jan: "Ik heb beroepshalve altijd dingen onder controle gebracht, fabrieken, automatisering, alles. Dingen regelen is mijn specialiteit. Als ik mijzelf dus zou kunnen regelen zou ik werkelijk vooruitgang boeken en mijzelf weer terugvinden." "Dat is ingewikkelde stof," zei hij. We hadden een heel lang gesprek en het bleek dat ook hij een gekwalificeerde homeopaat was. En dat niet alleen. Hij was ook alchemist. Hij zei: "Met homeopathie zul je nooit de dingen bereiken die je bereiken wilt." Hij was ook doctor in de scheikunde, en nog wel een hele briljante die directeur van kerninstallaties geweest was. Een hele scherpzinnige man. En hij zei: "Voor zover mijn kennis reikt, gaat de scheikunde voor jou niet ver genoeg.

Ik denk dat de alchemie je uitkomst kan bieden. Dat heb je nodig. "Ben je daar ook in thuis?" vroeg ik. Ik was op m'n hoede. Toen ik op de

kennis van bezetenheid stuitte had ik al gedacht dat dat mijn leven zou veranderen. En hier had ik iemand met middeleeuwse verhalen over alchemie. Maar ik luisterde heel gespannen. Hij zei: "Ik ben doctor in de scheikunde, maar ook alchemist. Ik heb dat vele jaren beoefend en hele mooie dingen zien gebeuren."

Willem: En als hij directeur van een kerninstallatie was kan hij geen nietsnut geweest zijn.

Alfons: Nee. Later hoorde ik dat alchemisten van over de hele wereld nu en dan samenkwamen. Het waren er tien of twaalf, allemaal mensen met een doctorstitel in de fysica of iets anders. Sommigen hadden wel twee of drie titels. Geen gewone jongens dus.

Willem: En daarnaast dus ook alchemisten.

Alfons: Inderdaad. Jan was ermee opgehouden vanwege de esoterische aspecten. Hij zei: "We moeten er maar eens over praten." En ik zei dat ik er alles over wilde weten. En het werd meer dan er zomaar eens over praten, hij bleef bijna vijf jaar bij me. Een heel lang gesprek dus. Soms tot drie of vier uur in de morgen.

Willem: Woonde hij bij je in huis?

Alfons: In onze tuin stond een klein huisje en daar woonde hij. We leefden dus gescheiden maar op hetzelfde terrein. Hij vertelde me heel veel over de filosofie achter de alchemie, met name iets heel fundamenteels voor mijn huidige werk met de preparaten. Hij zei: "We hebben te maken met geest, ziel en lichaam. Ik geef je een voorbeeld. Een glas wijn. We zien alleen de vloeistof wijn. Dat is het lichaam die ontstond uit de gisting van druiven. Maar daarin bevinden zich twee 'subtiele lichamen' die we niet zien: de geest en de ziel. Iedereen die kan distilleren kan de geest eruit krijgen. Als je de alcohol uit de wijn distilleert, scheid je de geest van het lichaam.

Willem: Daarom noemen we sterke dranken spiritualiën".

Alfons: Het Duits spreekt van "Weingeist". De geest van de wijn. Jan vertelde me ook dat het Nederlandse woord voor alchemie "Alscheikunde" is, dat wil zeggen: alles scheiden. In de alchemie begin je met alles te scheiden: geest, ziel, en lichaam. Het lichaam kun je zo zien, maar niet de onzichtbare dingen die de kwaliteit bepalen. De alcohol zie je niet. Dat is de geest. En de ziel zie je ook niet, en ook de ziel draagt bij tot de kwaliteit.

Willem: Als de alcohol de geest is, wat is dan de ziel van de wijn?

Alfons: Hij gaf een voorbeeld. Hij toonde me dat je daaraan pas kunt gaan werken nadat de alcohol op een hele speciale, verfijnde manier van de vloeistof gescheiden is. De ziel is dan nog steeds in het lichaam. Hoe krijg je die eruit? Door de wijn heel langzaam te verhitten en te behandelen met behulp van de vier elementen (aarde, vuur, lucht en water). Dit alchemische proces duurt lang en tenslotte houd je kristallen over die puur en oogverblindend wit zijn. Heel bijzonder. Dat is de ziel van de wijn. Je hebt dus de onzichtbare geest en de ziel. MAAR: het zijn

deze onzichtbare dingen die het zichtbare als het ware regelen. Dat kon ik begrijpen. Nu komen we terzake! Het onzichtbare regelt het zichtbare. Dat klinkt heel gewoon. Dat is wat er gebeurt als ik processen regel. Vroeger verliepen die processen pneumatisch, met gecompriëerde lucht. Je ziet die lucht niet, maar de lucht duwt en beweegt machines, en opent kleppen en ventielen. Het onzichtbare regelt het zichtbare. Je ziet het in actie. Later kwamen de elektronische systemen die nu overal gebruikt worden. Je ziet de elektronen niet, maar je ziet ze aan het werk.

Willem: Je ziet dat het er is, zonder dat je ze ziet.

Alfons: Als je de stekker in het stopcontact steekt zie je de elektriciteit niet. Als je een kind wilt overtuigen dat het er is, kun je dat lang blijven proberen want het ziet niets. Het moet er iets in stoppen, een kleine schok te krijgen. Kortom: het onzichtbare regelt het zichtbare, en je hoeft het niet te zien. Toen ik me dat realiseerde had ik iets om mee aan het werk te gaan. Dat was m'n vak. Dingen regelen, pneumatisch, elektronisch, op afstand. Ik voelde me thuis. Als ik dat onzichtbare in mij zou kunnen krijgen om het zichtbare, het fysieke, te regelen, dan kon ik iets bereiken. Ik kon mezelf hervinden, mezelf onder controle krijgen, m'n leven weer onderhanden nemen. Opnieuw beginnen. Als ingenieur kende ik alle formules, de onderlinge cybernetische wisselwerkingen, de correlatie-technieken. In 1973 bouwde ons familiebedrijf al proces computers. En we gebruikten die zelfgebouwde computers. Ik wist er dus behoorlijk veel van. Maar als ik mijzelf zou kunnen regelen, dat zou pas echt iets betekenen! Ik wist dat ik mezelf dan zou hervinden en langzaam maar zeker optimaal zou gaan functioneren. Natuurlijk praatten Jan en ik veel over alchemie. Hij maakte preparaten en ik probeerde ze op mezelf uit maar werd er niet veel beter van. Niet dat alchemie niets deed. Voor sommigen werkte het goed, voor anderen slecht. Er zat geen systeem in, je kon er niet op vertrouwen. En begon je er over te praten dan voelde je onmiddellijk weerstand. Mensen die dachten: alchemisten zijn een soort tovenaars. Maar hoe dan ook: ik werd me bewust van iets wat ik beroepsmatig kende: dat het onzichtbare het zichtbare regelt. De vraag was hoe ik die onzichtbare informatie in het systeem van m'n lichaam kon krijgen zodat het mij kon regelen. Met veel vallen en opstaan kwam ik erachter. Ik vond hoe het in z'n werk ging. En als ik zeg: "ik vond", bedoel ik dat het geen uitvinding was. Zelfs nauwelijks een vondst, want het is er. Je kunt het als het ware oppakken. Maar om iets op te pakken moet je er klaar voor zijn. Je moet er op voorbereid zijn, je moet er over nadenken, je moet het assimileren en je moet jezelf opwerken tot je het vinden wilt. Ik wil het vinden!

Willem: Dus je vond het niet via de alchemie of de homeopathie.

Alfons: Nee. Die dingen gaven fundamentele ideeën. "Alles wat bestaat, molecuul, atoom, alles bestaat uit geest, ziel en lichaam. Van het

kleinste ding dat we ons kunnen voorstellen: alles bestaat uit geest, ziel en lichaam." Maar wat m'n ogen opende was "het onzichtbare regelt het zichtbare". Toen wist ik heel precies: dat is m'n vak. Dat doen we in dit gesprek ook: stemmen op band vastleggen. Je kunt ze niet zien, niet vastpakken, maar ze gaan rond in de ruimte. Ze gaan door draden, we kunnen ze op een geluiddrager vastleggen, maar hoe: dat kunnen we niet zien. Het is allemaal abstract, heel abstract. We bergen het abstract op en dan wordt het bij de luisteraar weer werkelijkheid. Dat is geen tovenarij maar kennis en wetenschap. Het is onzichtbaar maar geen tovenarij. Klassieke wetenschap die zich alleen met materiële ideeën bezighoudt, heeft altijd problemen dat te begrijpen. Maar dag in dag uit zijn we in de weer met dingen waarbij het onzichtbare het zichtbare, fysieke, tastbare regelt.

Willem: In de medische wetenschap wordt er tegenwoordig steeds meer gepraat over de invloed van ideeën en overtuigingen op ziekte; dat meer mensen eigenlijk sterven door toedoen van de diagnose dan van de ziekte. Als iemand te horen krijgt dat er geen hoop meer is wordt het hele weerstandsvermogen met 80 procent verminderd. Dus het idee dat een idee of overtuiging je ziek kan maken wijst in elk geval in dezelfde richting. Want een idee is abstract. Je kunt het niet zien.

Alfons: Maar ze brengen het op de verkeerde manier. Ze overdrijven. Natuurlijk kan een overtuiging je doden, natuurlijk kan een foutieve interpretatie van iets je evenwicht verstoren. Maar zo werkt het niet altijd. Neem bijvoorbeeld de stichter van de homeopathie, Samuel Hahnemann. Niemand zal ontkennen dat dat een genie was. De manier waarop hij werkte, organiseerde, ontdekte. Hij was een genie. Jan, de alchemist, is ook een genie. Maar dat betekent niets. Hahnemann volgde de alchemistschool van een andere Duitser, Hufland. Hufland had allerlei alchemiestudenten om zich heen van wie Hahnemann niet de beste was als het op de praktijk aankwam. En omdat hij met zijn alchemistische preparaten mensen niet kon genezen begon hij met Hufland te discussiëren dat alles zich in de geest afspeelt. Hufland wees hem de deur. Hij zei: "Als je niet kunt genezen wees dan nederig genoeg om dat toe te geven. En blijf zoeken. Maar geef niet altijd de geest de schuld."

Willem: de geest en het denken.

Alfons: En dat doen we in de klassieke, traditionele geneeskunde nu weer. Als je met psychiaters praat (en dat doe ik nu; allerlei specialisten werken met me samen), bevestigen ze allemaal: we kunnen fantastisch diagnoses stellen, en we weten precies wat er aan de hand is, maar als het om de praktijk gaat weten we vrijwel niets.

Willem: En als het werkt is het vaak een placebo-effect.

Alfons: En dat is suggestie. En ineens zegt iedereen: alles is suggestie. Maar ze maken dezelfde vergissing als Hahnemann omdat ze machteloos zijn en het vermogen niet hebben om te genezen. Dus zeggen ze: het is

de geest. Neem deze man die een groot maaggezwel heeft. Vrachtwagenchauffeur, een grote, sterke kerel. Als genezing van de kanker uitblijft gaat hij aan depressie lijden want hij heeft drie of vier kinderen en moet zeggen: ik ga dood. Wat gaat er gebeuren met mijn vrouw en kinderen? Het wordt een vicieuze cirkel. Je hebt dat gezwel omdat je depressief bent, zeggen ze. En ze kunnen hem niet genezen omdat het geestelijk zou zijn. Zo begint het. Je ziet iets dergelijks ook bij New Age, de principes waar het om draait. Alles zit in de geest. Ofwel het is de geest over de materie, of het is een geestelijke kwestie. Dat is niet realistisch.

Willem: Het is hooguit deel van het totaal.

Alfons: Ik heb niet genoeg ervaring om het helemaal te grijpen, maar als ik het zou durven, zou ik zeggen: 80 procent van de problemen is lichamelijk, 10 procent misschien is psychosomatisch, en een ander klein percentage komt uit het geestelijke. Maar het punt is dat als je niet kunt onderscheiden aan welk niveau het ligt, behandel je mensen ondeskundig, zoals ikzelf ondeskundig werd behandeld, of die zesjarige jongen. Laat ik een klein voorbeeld geven. Er kwam een vrouw bij me die al 25 jaar leed aan cyclische psychose. Wat is dat? Ze praat net zo gewoon tegen me als wij nu doen. En dan zegt ze ineens: "een sinaasappel. Ik ben Sissy, de keizerin van Oostenrijk." En zo praat ze een half uur nonsens. En ineens schiet ze er weer uit. Zomaar. En praat ze weer normaal. En dat al 25 jaar lang waarvan ze 15 jaar werd behandeld,

voor psychose natuurlijk. Ik vroeg haar wat er 26 of 27 jaar geleden gebeurd was. "O," zei ze, "ik had een verschrikkelijke eierstokontsteking en daar kreeg ik antibiotica voor. De ontsteking verdween en even later kreeg ik de psychose." Wat doe ik dan? Ik geef haar een preparaat want de subtiele vorm van de ziekte is er nog. De geest en de ziel. De onzichtbare ziekte is er nog. Daar kwam ze nooit overheen. En dat was het wat haar dwars zat. Die subtiele ziektevorm kon ik genezen. Vier of vijf dagen nadat ze het preparaat begon te gebruiken kwam er verschrikkelijke troep. Daarna is ze nooit meer psychotisch geweest.

Willem: Dus als de fysieke ziekte is verdwenen, kunnen de geest en de ziel ervan nog blijven bestaan?

Alfons: Dat kan. Normaal gesproken zullen ze er nog zijn. Tenzij de onzichtbare vormen, de subtiele dingen in je die ook onder controle krijgen. Gebeurt dat niet dan kun je al die chronische ziektes krijgen, zoals jij met je astma. Dat begon toen je als baby een soort infectie opliep. Dat was de begintijd van de antibiotica en daarmee werd die infectie verdreven. Het ziekte-lichaam werd door de antibiotica natuurlijk opgebroken, de witte bloedlichaampjes hebben het afgebroken; het fysieke element werd vernietigd. Maar tegelijk lekten de ziel en de geest van de ziekte weg. En toen moesten die door je eigen lichaam, ziel en

geest overwonnen worden. Als die niet sterk genoeg zijn lukt dat niet. Dan krijg je astma of andere chronische ziektes.

Je voelt je nooit goed, je bent altijd uitgeput. Een gerenommeerde psychiater in Holland vroeg om in zijn kliniek een lezing te geven voor dokters. Er waren 30 dokters, holistische helers en psychiaters. En ik zei: "Laat me m'n gang gaan. Laat me m'n preparaten geven, gebaseerd op die subtiele vormen van de ziekte, de onzichtbare vormen ervan, de geest en de ziel. En ik verzeker je zwart op wit dat 60 procent van je psychiatrische patiënten na of binnen zes maanden naar huis kunnen. De rest zullen we een tweede keer naar moeten kijken."

Willem: Opnieuw de onzichtbare dingen die een traditionele diagnose niet ontdekt.

Alfons: Zoals je de alcohol en de kristallen in de wijn niet kunt zien. Die kristallen komen in de wijn niet voor. Je kunt ze pas met een hele lange alchemische bewerking zichtbaar maken. Datzelfde geldt voor het bloed. Ook in het bloed gaan die kristallen zitten. Want het bloed is een stroom, hitte, een vloeisel. En ze wrijven tegen elkaar. Begrijp je? Er vinden in je bloed en je lichaam voortdurend zulke alchemische processen plaats waarbij de geest en de ziel voortdurend vrij komen. Die zorgen ervoor dat je afwijkingen en ziekten te boven komt. Lukt dat niet dan kunnen ze je doden, ofwel die onzichtbare, subtiele vormen van de ziektes maken je ziek. Zo eenvoudig is dat. Neem het aids-virus. Als je een kop water neemt met miljarden aids-virussen dan kun je die met één druppel chloor allemaal doden. Geen aids-virussen meer. Nee. Zo gemakkelijk is dat niet. Want het aids-virus heeft een lichaam. Het chloor doodt het lichaam.

Willem: Maar niet de geest en de ziel.

Alfons: Nee. Daar doet ons lichaam heel lang over.

Willem: Maar hoe kun je ontdekken dat de geest en de ziel overgebleven zijn?

Alfons: Jij vertelt me dat je astma hebt, en dat je als kind dauwworm had, een soort huidaandoening. Ik ken de samenhang daartussen. Als je het ene onderdrukt, steekt het andere de kop op. Met mijn preparaat pak ik de subtiele vorm van ziekte aan en de astma verdwijnt. Zo werkt dat met vele dingen. Maar als ik terugga naar het voorbeeld van de wijn kan ik zeggen dat ten minste 60 procent van alle ziektes voortkomen uit deze onzichtbare, subtiele vormen van ziekte. De rest valt onder conflicten, religieuze conflicten bijvoorbeeld, of dingen als je baas of je partner die je neerhalen; of traumatische ervaringen, een klap op het hoofd, een elektrische schok, zoals ik dat had. Dat zijn traumatische ervaringen. Die ervaringen griffen zich in je hersenen, maar voordat dat gebeurt worden ze ook omgezet in subtiele vormen. Een goed voorbeeld daarvan zijn mensen die door zware metalen vergiftigd zijn. Ze krijgen oxydanten of wat dan ook om ze uit het lichaam te krijgen. Veronderstel dat de materiële vorm van de metalen

je systeem verlaten heeft, dan blijven de subtiele vormen over en word je allergisch voor nikkel, voor amalgamen, de vullingen in je kiezen. Je kunt er niet tegen want dank zij de subtiele vormen, ziel en geest die in het metaal zijn, is de herinnering aan de energie blijven bestaan.

Willem: Kun je zeggen dat het DNA dat nu zo ijverig wordt bestudeerd, niet meer is dan het kleinste zichtbare deel...

Alfons: 3 procent...

Willem: 3 procent... En de rest is geest en ziel die ons helemaal regelen?

Alfons: Ongeveer 97 procent is onzichtbaar. En dat regelt het zichtbare. En natuurlijk kun je in DNA snijden. Genetisch manipuleren is heel goed. Bijvoorbeeld: een kind heeft een bepaalde ziekte veroorzaakt door een foutief gen. We knippen dit gen eruit en brengen een correct gen op die plaats en het kind wordt beter. Prachtig. Daar heb ik geen enkel probleem mee. Dat is wetenschap, dat is goed. Maar zegt het iets over het regelsysteem? Neem ons metabolisme. Er zijn drie soorten invoer en drie soorten uitvoer. De soorten invoer zijn de lucht die je inademt, het voedsel dat je eet. En dan zijn er velden om ons heen: elektriciteit, elektromagnetische velden, de invloed van de planeten en de sterren. Dat zijn de drie soorten invoer. Dan de uitvoer. De verbranding van lucht en voedsel geeft energie. Dat is een uitvoer. Het zorgt ook voor de wederopbouw van het lichaam (ook een uitvoer), en dan is er als laatste het afval: urine, faeces, zweet en de gifstoffen die we moeten afvoeren. Als het metabolisme niet goed functioneert kun je fruit eten en allerlei diëten volgen en voedingssupplementen slikken, en dat kun je de rest van je leven blijven doen. Maar hoe zit het als de regeling van het metabolisme niet goed functioneert? Je moet je realiseren dat de wisselwerking tussen wat er ingaat en wat er uitkomt een gevolg is van regeling. Dat gaat niet zomaar. Als je teveel eet zegt de regeling dat je moet transpireren of het teveel op een andere manier kwijt moet raken. De pH of zuurtegraad van je bloed wordt heel nauwkeurig geregeld door de zuurstof- en het koolzuurgasgehalte. Alles wordt tot in de kleinste hoeveelheden geregeld. Het is de meest fantastische regeling die je kunt voorstellen, maar alles is onzichtbaar, zoals de pneumatiek en de elektronica.

Je ziet het niet, maar het werkt wel.

Willem: Wat jij doet, moet dus ook werken voor dieren en planten.

Alfons: Met planten heb ik niet veel gewerkt, maar daar moet het ook voor opgaan. Het werkt met alles. Met dieren werkt het heel goed. Ik heb testen met vee uitgevoerd. Met de boer met wie ik heb samengewerkt hebben we hele mooie resultaten bereikt. Alles met mijn preparaten en mijn methode. Geen vaccinatie, geen antibiotica. Alleen mijn preparaten. We begonnen met het gemiddelde vee dat iedereen heeft. Vier jaar later had hij eerste prijzen van België. We beheersten de techniek om embryo's te behandelen en weer terug te planten. We waren de eersten die er echt succes mee hadden. Het werkte bijna

magisch. Het lukt altijd. En je kunt heel snel reproduceren. Om op andere manieren beter vee te krijgen duurt vele generaties. Wij hadden het in vier jaar voor elkaar. Allemaal techniek, allemaal wetenschap. En dan komen de veeartsen natuurlijk en willen samenwerken. Het is iets bijzonders. Maar ik zei dat ik met deze ene man wilde werken, omdat ik wilde leren en experimenteren en laten zien dat het zo werkt. Een koe kun je niets suggereren en geen placebo geven.

Willem: Kleine kinderen ook niet.

Alfons: Of mensen in coma, of mensen met Alzheimer. Als mensen met Alzheimer mijn preparaten gebruiken komen ze vaak weer in hoge mate tot de werkelijkheid terug. Er zijn zoveel dingen mogelijk. Maar om op mijn verhaal terug te komen: ik deed homeopathie, ik deed alchemie, en ik werd zelf niet echt beter. Daarmee zijn die hoofdstukken uit. Op een dag had ik een bijzondere ervaring. Ik was thuis en zat over al deze dingen na te denken, hoe alles samenhangt, hoe het onzichtbare het zichtbare regelt en hoe mooi het zou zijn voor het welzijn van alle mensen als ik dat kon beheersen. Terwijl ik zo aan het denken was viel ik een beetje in slaap. Dan bereik je een bijzondere staat van bewustzijn. En plotseling begon ik me dingen te realiseren.

Bijvoorbeeld dat tijdens de evolutie van miljoenen en miljoenen jaren er een tijd was dat planten zich alleen maar voortplantten. Ze groeiden, ze hadden een nageslacht, en ze hadden geen vijanden. Tot er op een dag een dier uit de zee kruipt en de plant eet (ik schilder alleen maar een beeld). Voor ze gegeten wordt raakt de plant in paniek. En de keer daarop als er weer een dier uit de zee komt raken alle planten rond de plek van de al opgegeten plant in paniek. Kijk uit! We worden allemaal opgegeten! Wat me daar getoond werd was het principe van de hogere orde: de super-regelaars. De meesterregelaars. In de regeltechniek hebben we master-control en slave-control. Maar alle master-controls brachten onzichtbare informatie in de plant om deze dodelijke angsten te boven te komen. Ik heb zulke angsten ook, al die fobieën die ik om allerlei redenen heb. En ik zag dat door het onzichtbare dat deze master-controls in de plant brachten, zij deze informatie in de plant programmeerden. En ik dacht: zou het niet mooi zijn als ik die onzichtbare informatie uit de plant kon krijgen? Gebruik het voor mezelf, en vermoedelijk verdwijnen mijn angsten. Beter gezegd: ik krijg ze onder controle, want angsten verdwijnen nooit. Maar ze onder controle hebben, dat is een ander verhaal. Of niet soms?

Willem: Absoluut.

Alfons: Dat idee was opwindend. Maar als ingenieur ben ik pragmatisch. Ik zei: Leuk en aardig, maar wat en hoe? Laat me zien hoe dat moet. Ik ken homeopathische preparaten, ik ken alchemistische preparaten, en ik weet dat ik dit soort preparaten ook aankan. En dat werd

me getoond. Op de een of andere manier. En als ik zeg "het werd me getoond" bedoel ik dat ik me realiseerde hoe het moest. Ik zei niets, ik hoorde niets, ik werd me alleen maar bewust hoe ik het moest doen.

Willem: Geen goden die verschenen en zeiden: Alfons, ik zeg je hoe het moet.

Alfons: Nee. Geen gezant uit de hemel. Nee, ik werd het me bewust. "Zo ga ik het doen." En wat er gebeurde is: ik probeerde het, ik maakte het, ik nam het in, en acht dagen later had ik controle over mijn angsten. De angsten waren tot op zekere hoogte niet verdwenen, maar ik had de controle herwonnen. Toen pakte ik mijn astma aan. Net als jij heb ik altijd astma gehad, en elke nacht een zware aanval. Opnieuw nam ik de subtiele, onzichtbare informatie, prepareerde het zoals het me bewust geworden was, en binnen enige weken was mijn astma verdwenen, na dertig of veertig jaar. Toen was mijn hartprobleem aan de beurt.

Ik had een klep die niet goed functioneerde. Ik had een hartaanval. En opnieuw kon ik het genezen. Maar toen realiseerde ik me ook dat deze Evolution Visie, zoals je het mag noemen (en het is de naam van mijn stichting), mij nog iets anders liet zien. Namelijk dat ik mensen niet langer "fobisch" noem, maar dat ik ze zeg: u heeft een probleem met het aspect "plant". Als u uw probleem, het emotionele probleem, in verband brengt met de evolutie, bevindt het zich op het niveau van planten.

Willem: En de evolutie begon met de Big Bang, of met vuur?

Alfons: Met geluid. In het begin was het woord. Dat lees je in de Bijbel, je leest het in de Ayur Veda, en elders. Maar mij werd getoond dat het geluid was. En voor geluid, zoals we nu praten, geldt, dat als er geen ruimte is dan kan het zich niet voortplanten. Het tweede aspect is dus ruimte. En geluid en ruimte komen samen in een soort mystiek huwelijk dat het derde aspect is: vuur. Dan hebben we dus geluid, ruimte en vuur. En als ik vuur zeg moet je goed begrijpen dat het niet alleen vernietigt maar ook vorm geeft. De zon bijvoorbeeld is vuur dat doet groeien. We denken gemakkelijk in negatieve termen, maar vuur is niet alleen destructief. Als ik iemand met reuma zie, de vingers helemaal gedeformeerd en ontstoken, dan weet ik dat we dat proces kunnen stoppen omdat het vuur in hem niet meer onder controle is. Je geeft hem de informatie 'vuur' en de reuma stopt. Altijd als ik de-formatie of over-formatie zie werk ik met het aspect 'vuur'. Natuurlijk kun je tegen mensen met fobieën zeggen: dat is mentaal. Maar dat is niet zo. Je hebt de informatie van een plant nodig. Het is het aspect 'plant'. De plant in je is niet meer onder controle.

Willem: We hebben allemaal dus al die aspecten in ons. Plant, vuur, geluid...

Alfons: Het zijn er twaalf en ze geven het verloop van de evolutie weer: geluid, ruimte, vuur, licht, de elementen, stof, organismen, plant, dier, mens, communicatie en planning. Met de elementen bedoel ik de scheikundige elementen van de tabel van Mendelejev. Je hebt

bijvoorbeeld vele mensen met herniaproblemen. Ik realiseerde me – ik zeg nooit: ik heb uitgevonden – dat er onder de 100 elementen in de tabel van Mendelejev een katalysator is. Als die in subtiele vorm niet voldoende in de informatie aanwezig is, dan kan de schijf helemaal verdwijnen. Breng je die informatie in dan wordt dat proces afgebroken. En ik heb schijven weer zien terugkomen, langzaam maar zeker. Er komen veel mensen met rugklachten bij me. Ik geef ze deze katalysator, natuurlijk in een subtiele, onzichtbare vorm. En dat breekt niet alleen het destructieve proces af maar helpt de schijven weer te laten groeien, als je er tenminste de tijd voor neemt en de preparaten blijft gebruiken.

Willem: Okay. Dus mensen bellen op, en aan de hand van hun verhaal weet je wat er is. Je hebt geen onderzoek nodig, je hoeft ze niet te zien...

Alfons: Ik voer een afstemming uit, om te zien of het probleem een geestelijke basis heeft, een psychologische of psychosomatische, of dat het werkelijk fysiek is.

Willem: En dat kan over de telefoon.

Alfons: Als het een fysiek probleem is, zoals reuma, moet een dokter de diagnose stellen. Dat doe ik niet. Die vertellen ze zelf. Dat vertel ik hen niet. Maar daarbovenuit kan ik gemakkelijk vaststellen of het geestelijk, psychologisch of psychosomatisch is. En daarmee houdt het wat mij betreft op. Ik geloof ze als ze zeggen dat ze reumatische artritis hebben omdat een reumatoloog dat heeft vastgesteld.

Willem: En dan stuur je hun de kleine ronde korreltjes. Niets chemisch, geen medicijn...

Alfons: Nee, die korreltjes zijn van melksuiker. Die zijn er om de informatie te vervoeren. De informatie wordt in de korreltjes aangebracht, het zijn de dragers van de informatie. Zoiets als de draden die onze stemmen nu vervoeren. Of je nu zichtbare of onzichtbare informatie hebt, je hebt een vervoerder nodig.

Willem: En dan 28 dagen lang nemen ze eens per dag een of meer korreltjes in. En dat is alles.

Alfons: Dat is alles.

Willem: En wat gebeurt er dus als je ze deze nieuwe informatie of andere informatie geeft?

Alfons: Dat herstelt het regelen. Ik doe niets met het systeem zelf. Het preparaat geeft informatie om het regelen van het regelsysteem te herstellen. Het is zoiets als het DNA nieuwe informatie geven. Het begint bij het aspect geluid, gaat over in ruimte, vuur en zo verder. En tenslotte bereikt het het aspect mens, dat betekent het DNA. De 96 of 97 procent van de informatie die rond het fysieke DNA is gegroepeerd, krijgt nieuwe instructies. En zo krijg je je controle weer terug. En wat brengt dat met zich mee? Drie dingen: veel ziektes en symptomen verdwijnen. Niet allemaal, maar veel wel. Nog beter is dat (omdat de regelinformatie opnieuw gerangschikt wordt) je leven op een meer

volmaakte manier begint te werken, want het communicatiesysteem is bijgesteld. Je bent met jezelf in overeenstemming. Je krijgt een betere innerlijke communicatie tussen de cellen, het DNA, maar ook tussen jou en mij, tussen jou en je omgeving. Dat komt omdat die informaties (en ik heb m'n woorden hier goed afgewogen) zo super-intelligent zijn dat ze ook omstandigheden kunnen regelen.

Willem: Okay.

Alfons: Bijvoorbeeld, je baas kan je wel schieten en je doet wat hem betreft nooit iets goeds. Maar je kunt niet met hem communiceren omdat hij zo grof is. Hij laat het gewoon niet toe. Dan neem je de korreltjes en je eigen communicatiesysteem wordt verbeterd. Het komt onder controle en dat soort informatie wordt gedeeld met zulke mensen. En plotseling ga je op hem af omdat jij veranderd bent. Je informatiesysteem is schoongemaakt en je zegt: ik moet met u praten.

Willem: En hij luistert.

Alfons: En tot je grote verbazing zegt hij: o maar niet alleen dat, je krijgt een betere positie en salaris. Dus ook de omstandigheden worden geregeld. Maar er is nog meer. Zoals je aan het begin van ons gesprek zei: er is meer en dat is het allermooiste. De intelligentie van de preparaten is zo hoog ontwikkeld dat ze je weer naar je oorsprong terugvoeren. Naar je authentieke staat. De ware Willem. Toen ik je voor het eerst zag, Willem, zei ik je dat je niet alleen astma had, maar gebrek aan ruimte. En nu kun je getuigen, twee jaar later: de ruimte om je heen en de mensen om je heen: er is meer ruimte in je leven.

Willem: Dat is helemaal waar. En ik heb het ook bij mijn zus kunnen vaststellen. Ook zij had hele erge astma. Zij ontwerpt theatercostuums en kreeg nooit betaald wat haar werk waard is. Ze werd ondergewaardeerd. En ze kon daar ook niet over praten. En niet alleen haar astma is verdwenen, maar haar hele karakter is anders. Ze vraagt hogere honoraria, en ze krijgt ze nog betaald ook. En ze staat verbaasd wat een macht ze nu heeft.

Alfons: Ik heb een geval van een van de beste homeopaten in Nederland. Hij bezocht een van mijn lezingen en zei: "Als ik u hoor praten, houd ik er mee op." Hij is van onze leeftijd, ongeveer zestig. Hij heeft z'n leven aan de homeopathie gewijd. Echt een type. Nooit getrouwd, om zich helemaal aan z'n vak te kunnen wijden. En hij zei: "Ik hoor je praten. Ik kan er beter maar mee stoppen." Ik zei: "Je hoeft niet op te houden. Doe alles zo goed als je kunt. Maar laten we iets afspreken. Ik wil met je samen enkele mensen screenen." Hij is erkend om alles wat hij met kanker doet. We zagen tien patiënten, ernstige gevallen. De meesten in een terminaal stadium. En ik kan je zeggen dat van alle tien gevallen zijn fysieke diagnose zuiver was: kanker, leukemie, enzovoort. Maar in negen van de tien gevallen had hij het fout wat betreft het geestelijke, psychologische of psychosomatische niveau. Net zoals ik vroeger deed, was hij homeopathisch eigenlijk aan het prutsen

omdat hij die dingen niet echt kon onderscheiden. En pas als je dat goed kunt -het aspect vaststellen: vuur, plant, de mens- dan pas kun je genezen. Neem kinderen met leerproblemen. Er zijn er steeds meer. De meesten kunnen de overgang tussen de linker en rechter hersenhelft niet maken. Ze zijn ofwel emotioneel ofwel rationeel en kunnen niet van het een naar het ander switchen. Leraren zeggen: Een luie jongen, hij heeft geen zin om te studeren. Niet waar! Als ik de communicatie tussen beide helften herstel kunnen ze net zo goed leren als ieder ander.

Willem: En mensen met slaapmoeilijkheden, hoofdpijn, dat soort dingen...

Alfons: Slaapproblemen... je moet onderscheid maken waarom ze niet kunnen slapen. Zijn het geestelijke zorgen, of psychologische. Is het stress? Je moet dat verschil onderscheiden. Je kunt niet generaliseren. En daarom bellen mensen meestal zelf op. Zodat ik het onderscheid kan maken. En we leven in een tijd dat steeds meer mensen shoppen in de New Age winkel. Het geestelijke is een uitdaging. Maar steeds meer mensen in die situaties branden zichzelf op. Ze vervreemden van zichzelf. Ze willen hulp. Je weet dat het geestelijk is en je vraagt: wat wil je daarmee doen? Ik kan ze preparaten geven waarmee ze mentaal heel sterk worden en de drang te boven komen om in het geestelijke te snel te gaan; dat ze niet overcompenseren, of in het geestelijke helemaal fout gaan. Kijk Willem, als je alles samen overziet... als mensen met astmaproblemen nu gaan bellen, zou ik er een standaardkuur van 28 dagen voor kunnen maken. Ik heb in mijn praktijk tot nu toe maar heel zelden gevallen gehad waar astma niet het gevolg was van een subtiele vorm van lichamelijke ziekte, maar een psychologische oorzaak had. Het komt voor, en dan heeft het een psychologische behandeling nodig. Maar 99 procent van alle astma is dit soort subtiele vorm van ziekte. Met een standaardkuur van 28 dagen zouden ze allemaal beter worden. Daar ben ik zeker van. En bijna allemaal worden ze er beter van. Als er complicaties met emfyseem zijn duurt het lang voor de longen weer een beetje herstellen, maar dat is dan ook een ander probleem dan astma. Ook dyslexie en leerproblemen kunnen verholpen worden. En kinderen met het Downsyndroom die zich van hun bestaan niet bewust zijn, die niet weten dat ze Willem of Alfons zijn. Ik heb gezien dat zo'n kind na zes maanden voor het eerst een zin schreef, en tot tien kon tellen. Hij kwam van heel ver weg. Hij wordt nooit een Einstein, maar hij heeft vooruitgang geboekt. Ik zie ook een doorbraak met autistische kinderen, en dat is voor het eerst. Aanvankelijk had ik geen resultaten maar nu wel. Ook zij worden geen bollebozen, maar ze krijgen wel een ander leven. En als ik daaraan denk, maakt me dat blij en gelukkig.

Willem: Hun hele leven verandert.

Alfons: Ja, hun hele leven verandert. En dyslectische kinderen worden niet langer in een hoek geduwd door anderen die briljant zijn en uitmunten. Als alles goed gaat komt er een tijd dat zij samen met de

anderen dezelfde school kunnen volgen, en dat hun onderwijzers zich realiseren dat ook zij volwaardige mensen zijn. En dan is er natuurlijk nog de aanleg die leidt tot vroegtijdige slijtage zoals botontkalking bijvoorbeeld. Ook het hormonale systeem moet geregeld worden. Heel dat systeem van klieren wordt door het onzichtbare geregeld. En ik weet heel precies wat er nodig is om het hormonale systeem te regelen. Je hebt vrouwen aan het begin van de menopauze. Velen denken: Ik ben niks meer waard, waar leef ik voor? Ze worden depressief. Dat kun je bijstellen door het hormonale regelsysteem in balans te brengen. En ze leven weer op en krijgen ook geen osteoporosis. Het gaat heel ver. En zoals ik zei, 97 procent betreft onzichtbare regeling, en 3 procent is lichamenlijk.

Willem: Sinds ons eerste radiogesprek, twee jaar geleden, hebben honderden mensen je gebeld.

Alfons: Duizenden.

Willem: Duizenden zelfs. En in de meeste gevallen doen de preparaten hun werk.

Alfons: Ja. Er zijn natuurlijk altijd mensen die zeggen: "Ik heb vijf kuren gedaan en ik voel niets." Maar ik weet dat er iets bijgesteld is, dat hun regelsysteem gebalanceerd is. En als je dan met hen praat moeten ze toegeven dat... en dan volgt er iets dat meestal op het psychologische of geestelijke vlak ligt. Bijvoorbeeld zeggen ze dat ze zich gelukkiger voelen. Of dat ze meteen aan de slag gaan als ze iets moeten doen, en niet

wachten. Of dat de relatie met hun huwelijkspartner verbeterd is...

Willem: Ik heb een jongen ontmoet die zei dat hij vier kuren van jou had gebruikt en dat de puistjes in z'n gezicht nog niet verdwenen waren. Dat er niets was gebeurd. Ik zei: "Helemaal niets? Hoe voel je je?" En hij zei: "O, ik ben veel minder depressief dan vroeger!"

Alfons: Natuurlijk. Het zijn subtiele interventies met subtiele veranderingen. Maar de subtiele veranderingen zijn de beste, want die betreffen het regelsysteem. Mijn slogan is: "Kies voor jezelf". We hebben zoveel vrouwen die geleerd hebben voor hun kinderen en hun echtgenoot te moeten leven, en zichzelf helemaal vergeten. Ze denken zelfs dat ze niet voor zichzelf kiezen mogen.

Willem: Dat is verboden en slecht.

Alfons: Precies. Ze moeten altijd maar aan hun kinderen denken. Ik vertel hen: kies voor jezelf, want als je voor jezelf kiest kom je heel dichtbij jezelf. En dat straalt uit naar je kinderen, en je zult veranderingen zien ook in je kinderen en je man. Zo werkt het.

Nederlanders zijn altijd slim. Die zeggen tegen me, ik heb een goede baan, ik ben de beste onder m'n collega's, ik ben goed gezond, MAAR...

Willem: De grote MAAR...

Alfons: Maar mijn relatie... we zijn tien jaar getrouwd, we kunnen geen kinderen krijgen, en onze relatie kwijnt weg. Maar hij neemt het serieus.

En twee maanden later krijg je een telefoontje: "Alfons, bedankt. M'n leven is weer van goud. Onze relatie is weer van goud." Zie je? Dat zijn subtiele dingen, maar het zijn de belangrijkste dingen. Je kunt al het geld van de wereld hebben, de beste gezondheid, en toch ongelukkig zijn. Deze preparaten zorgen automatisch dat de kwaliteit van het leven verbetert. Je boekt vooruitgang. En het beste van alles is de laatste fase. Na alle vooruitgang die we hebben geboekt komen we allemaal in onze laatste fase als we ons voorbereiden om op te gaan. Als je een uitgebalanceerd leven hebt moet er een evenwicht zijn tussen vooruitgang en opgang. En met die opgang hoef je niet vroeg in je leven te beginnen. Dat hoort bij een

bepaalde leeftijd. Eerst heb je vooruitgang nodig, het gevoel dat je wat bereikt hebt. En daar heb je een goede gezondheid voor nodig. En als dat gelukt is, dan is het tijd voor de opgang. En dan komt het mooie van deze preparaten pas helemaal tot z'n recht. Dan gebeuren de meest geweldige dingen die de grootste dankbaarheid veroorzaken. Mensen bedanken me, sturen me dankbrieven. Vanwege die momenten. Neem een geval van longkanker. Ook mijn preparaten kunnen niet meer helpen. Maar (en ik weet wat ik zeg) ik garandeer de hoogste kwaliteit van leven tot het allerlaatste moment. Ongeacht leeftijd, ongeacht de ziekte. Er wordt een man bij me gebracht. Hij ligt op een brancard. Hij kan zelfs het lichtste geluid niet verdragen. Hij heeft pijn, hij is op morfine. Dan gebruikt hij de preparaten. Hij ontwaakt, hij kan een beetje tuinieren, hij eet goed, slaapt goed en geniet van het leven. En het laatste kwartier van zijn leven zegt hij tegen z'n vrouw: "Liefje, het is tijd om afscheid te nemen." Op dezelfde manier als wij nu zitten te praten. En een kwartier later is hij dood.

Willem: Dood. Dat noemen we een natuurlijke dood.

Alfons: Een natuurlijke dood.

Willem: Dat komt nauwelijks meer voor. De meeste mensen sterven aan een ziekte.

Alfons: En zijn vrouw belt me op en zegt: "Dit was de mooiste ervaring van m'n leven." Ze huilt niet. "Natuurlijk vind ik het erg dat hij er niet meer is, maar ik voel blijdschap en geluk." Ik kan nog andere verhalen vertellen die de tranen uit je ogen laten stromen. Van mensen die van hun hele leven een rommeltje gemaakt hadden. Een man die niet kon sterven. Hij lag in het ziekenhuis. Zijn dochter gaf hem de preparaten. En wat gebeurt er? Hij komt het ziekenhuis uit. Hij sterft niet maar doet bekentenissen. Hij had vijf dochters en met drie van hen had hij incest gehad. Zij wisten dat niet van elkaar, maar ze haatten elkaar. De man krijgt tijd. Eerst bekent hij het aan z'n oudste dochter en tenslotte verzoent hij zich met al zijn kinderen en zijn omgeving.

Drie maanden later moet hij weer naar het ziekenhuis, en in plaats dat hij woede-aanvallen heeft en alle buisjes uit z'n lichaam trekt, sterft hij vredig. Hij glijdt in een coma en is dood. Zoals het hoort. Hij was

voorbereid. De beste therapieën schieten soms tekort. En dus zelfs als mensen zeggen: "ik nam vijf kuren en er gebeurde niets," dan zeg ik: okay, de beste therapieën schieten soms tekort, maar je opgang zal goed zijn.

Willem: Prachtig.

Alfons: Inderdaad prachtig. Jij hebt het ervaren, ik heb het ervaren, en vele mensen met ons.

Willem: Ja, jij bent geen wrak meer. Je bent een behoorlijk gezonde dokter, hoewel je geen dokter bent.

Alfons: En ik ben niet moe meer, en ik werk lange dagen en nachten. Niets is me te ver. Ik voel me goed. En dankbaarheid en blijdschap overdonderen me steeds weer als ik overdag een minuutje heb dat ik niets doe. Het is net alsof mijn kopje altijd overloopt en ik zie mensen er met een kopje onder staan om het te vullen.

Willem: Dus mensen die dit lezen en astma of kanker hebben, of een autistisch kind...

Alfons: ...of wat dan ook, mensen die kwaliteit in hun leven willen...

Willem: ...Kunnen zij de Stichting bellen?

Alfons: Ja. Een telefoontje is het beste, want dan begint het met het eerste aspect: geluid. Geluid, ik weet dat het werkt. Ik heb een voorbeeld van een jongen. Hij had een fobie voor school, maar zo erg dat denken aan school hem deed braken.

Willem: Ik vond school ook nooit leuk, maar dat is nogal intens.

Alfons: En wat het geval ingewikkeld maakte was dat zijn vader op die school les gaf. In wiskunde. De jongen was twaalf, in de kreukels, en zwierf over straat. Z'n leven een en al ellende. Z'n ouders namen hem mee naar psychologen en psychiaters. Schoolvrees. Mijn zoon ging naar dezelfde school en zei: "Vader, dat gaat niet goed. Kun je met hem praten?" Ik zeg: "ja, laat hem maar komen." Ze woonden in de buurt, spraken Frans. De jongen was verschrikkelijk intelligent. Ik kon hem niet voor de gek houden. Ik vroeg hem of hij een vriendinnetje had. Hij draaide erom heen, hij was een en al op z'n hoede. Heel intelligent. We praatten over van alles en nog wat en ik begon hem door te krijgen. Hij was bang om uitgelachen te worden. Dat was de kern. Ik zei tegen hem: "Ik ga je niet meteen korreltjes geven. Ik heb eerst een oefening voor je. Als je 's morgens opstaat is het eerste wat je doet het raam openen en luidkeels zeggen: ik ben niet meer dan een ander, ik ben niet minder dan een ander, ik ben mijzelf. En dan zeg je je voornaam." Hij keek me aan. Ik zei: "Weet je waarom? Je komt altijd mensen tegen die slimmer zijn dan jij, of die niet zo slim zijn, mensen die sterker zijn of zwakker. En wat leer je daarvan? Dat je jezelf bent. Wees daar dus maar gelukkig mee." Hij keek me aan met een blik van: waar heeft hij het over? "Wil je weer terug naar school?" "Ja," zei hij. "Doe je huiswerk dan en kom volgende week terug." De week daarop: "En? Wat heb je gedaan?" Hij zei: "Weet u meneer Ven? M'n twee broers slapen in dezelfde kamer, en

ik heb niks hardop aan het open raam gezegd." "Okay, wil je terug naar school?" "Ja," zei hij. "Dan moet je je huiswerk doen. Tot volgende week." De week daarop. "Ik heb het raam opengedaan, maar ik heb gefluisterd." "Nee. Terug naar huis en doe je huiswerk. Ik heb je gezegd: luid en duidelijk." Dat ging zo nog even door en uiteindelijk kwam hij terug en straalde. "Eindelijk," zei hij, "Ik schreeuwde het uit volle borst en ik meende het! Ik ben mijzelf. Ik ben Jan, ik ben Jan!" En hij ging terug naar

school. Weet je wat er gebeurd was? In het begin was het geluid zwak. De ruimte was er. En toen kreeg hij geluid en ruimte te pakken, maar miste het vuur nog. Hij kon het geen vorm geven. En toen gaf ik hem preparaten om hem psychologisch sterk te maken. Hij moest z'n vrienden weer onder ogen komen en daar had hij mentale kracht voor nodig. Hij deed het werk helemaal zelf en stelde zichzelf tenslotte helemaal open. En nu is hij klaar met z'n studies en doet het fantastisch in het leven.

Willem: Als mensen bellen doet het er niet toe waarvandaan.

Alfons: Dat doet er niet toe. Ze kunnen in het Nederlands, Frans en Engels bellen. Duits versta ik wel, maar ik spreek bijna geen woord.

Willem: En bellen ze de Stichting?

Alfons: Mensen kunnen de Stichting bellen. Het nummer is **030/233 31 88**. Het internationale nummer is **0031/30 233 31 88**.

Willem: En dan lezer, vertelt u uw situatie en conditie, en hoort u wat er nodig is. Dan krijgt u de melksuiker-korreltjes voor 28 dagen, met daarin het programma...

Alfons: Het is zuivere informatie. En zoals ik eerder zei: die informatie is super-intelligent. Ze werkt op een super-niveau waar geen energie meer is, en geen trilling. Er is geen beperking van tijd en ruimte, daarom noem ik het super-intelligent.

Willem: En dat is het gebied waar geen steen op z'n plaats blijft zodra de informatie er aankomt. Ik heb het met vele, vele mensen zien gebeuren. Al die nevenwerkingen van je karakterverandering die we ziektes noemen, en die nogal ernstig kunnen zijn, verdwijnen. En je ontdekt dat je karakter z'n oorspronkelijke gedaante weer krijgt. Dat is een hele ervaring. En ik spreek uit ervaring, en ken de ervaringen van vele vrienden. Vraag me niet of ik het begrijp, want ik begrijp er geen snars van. Het klinkt goed, het klinkt overtuigend, maar ik weet niet hoe het in z'n werk gaat. Dat is ook niet nodig, zolang het maar werkt. In Holland is er een spreekwoord dat zegt: "Als je het begrijpt, ben je oud en grijs." In Duitsland zeggen ze: "Als je het begrijpt is het te laat." We kunnen ons hele leven besteden om er achter te komen hoe dingen werken, maar ik heb liever dat ze werken ook zonder dat ik het begrijp. In je eigen systeem voel je meteen of alles goed werkt. Je voelt ook wanneer het niet goed werkt. Punt uit. Ons regelsysteem zit niet ergens buiten ons, het zit binnen in ons. En je weet heel goed of je leven werkt. Of niet

soms? En of het werkt of niet zou wel eens een oorzaak kunnen hebben die je met een microscoop niet kunt ontdekken, en ook niet met röntgenstralen of een andere techniek waarmee we het zichtbare, materiële onderzoeken. En dan nog. Het zichtbare en materiële is maar een minuscuul onderdeel van het ware, en dat is energie. Zuivere energie. Jij en ik. Er is geen verschil. In wezen zijn we één.

Alfons, heel veel dank, en ik hoop in de toekomst meer te horen.

Alfons: Graag gedaan, Willem, en bedankt!